

DANNY TOBEY

STĂPÂNUL JOCULUI

CUPRINS

1	JOCUL	9
2	OCROTITORII	15
3	ORA S-A TERMINAT	22
4	URMĂTORUL NIVEL	25
5	IDILA	30
6	SEMNUL	40
7	REGELE ȘOPĂRLĂ	46
8	VALEA STRANIE	53
9	PĂCĂTOSUL	59
10	FAPTE BUNE	66
11	NATIVI DIGITALI	80
12	CASA DE AUR	83
13	CASA DURERII	90
14	LEGĂMÂNTUL	97
15	ÎNCEPUTUL	103
16	IZOMETRIC	111
17	RESPIRAȚIA LUI DUMNEZEU	114
18	URGIA LUI DUMNEZEU	116
19	OMULEȚUL	120
20	FOCUL LUI DUMNEZEU	123
21	CODUL SÂNGELUI	129
22	LEVIATAN	132
23	PREA DEPARTE	136
24	ȘTIE	138
25	CUTIA	141
26	OCHIUL LUI DUMNEZEU	150
27	VRĂJITORUL	157
28	SÂNGE PE PERETE	169
29	CUTIA NEAGRĂ	174
30	CHEIA	187
31	EFEMER	189
32	REFLECTARE	193
33	VINDECAT	200
34	FOCUL COSMIC	219
35	ÎNGERUL MORTII	226
36	COPIL-SACRIFICIU	229
37	CULTUL LUI PITAGORA	232
38	AZAZEL	237
39	CATACOMBA VEILS	243
40	JOCUL VIETII	251
41	CE NU POATE FI CĂUTAT	256
42	CASA LUI PETER	258
43	LUMINA	266
44	CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU	272
45	PĂDUREA CU COPACI ETERNI	277
46	MIELUL	281

47	MARTOR FALS	290
48	EXECUTIA	294
49	LIVREAZĂ-MĂ	296
50	O A DOUA VEDERE	304
51	VEȘTI BUNE	311
52	UNU ȘI ZERO	317
53	TATĂ/FIU/FANTOME	321
54	MIEZUL NOPTII	330
55	SIMBOL	336
56	DUMINICĂ DUMINICĂ DUMINICĂ	338
57	PLACA DE BAZĂ	345
58	SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ	351
59	PISICA LUI SCHRÖDINGER	356
60	SUPĂRARE	360
61	MALIȚIOS ȘI NUTRITIV	363
62	PLIMPTON 322	371
63	ÎNAINTE DE POTOP	373
64	ADEVĂRUL PUR	379
65	MÂNA LUI DUMNEZEU	382
66	LEVIATAN	386
67	PERETE DE NECLINTIT/FORȚĂ DE NEOPRIT	390
68	BASILISCU LUI ROKO	394
69	PIESE	398
70	TOTUL VIBREAZĂ	403
71	ROBIN GOODFELLOW	406
72	ANONIM	410
73	CASA DE DISTRACTII/OGLINDA	413
74	BUCLĂ INCHISĂ	417
75	ÎN CASA TATĂLUI MEU	420
76	...SUNT MULTE CASE	425
77	OGLINZI ÎN OGLINZI	429
78	CEI CU PĂLĂRII NEGRE	436
79	FESTIN CU PHOOL	439
80	PRIVITOR	442
81	SUNT O BUCLĂ CIUDAȚĂ	444
82	CONCEPERE	448
83	BĂRLOGUL DRAGONULUI	452
84	BĂRLOGUL LUI GRENDEL	454
85	ST. PAUL ȘI MAGICIANUL	461
86	CONTROL/ALTER/DELETE	463
87	VIZIUNE ASUPRA REALITĂȚII NECOMPUSE	465
88	VIRUS/NĂPASTĂ	470
89	MĂSURĂTORUL VIETII	474
90	TAUR ROȘU/DINȚI ALBAȘTRI/FOC VERDE	475
91	TABLETĂ/DERULARE/COMENTARIU	476
92	PARTICIPAREA PUBLICULUI	482
93	SISIF	487
94	EU SINGUR	490
95	TRIUNGHIUL DE AUR	496
96	BĂLCIUL LUMII	499
97	OM ARZÂND	501
98	ÎNFRÂNGEREA AZTECILOR	507
99	JOCUL MORTII	509
100	FIȘIER SALVAT	514
101	BALUL	520
102	GÖDEL, ESCHER, BACH	524

MULȚUMIRI	527
-----------	-----

*Oamenii au iubit întunericul
mai mult decât Lumina.*

Căci faptele lor erau rele.

Ioan 3:19

doxologie

substantiv

1. cântare liturgică de preamărire a lui Dumnezeu

1

JOCUL

Lumina albăstruie a ecranului se reflecta pe chipurile lui Charlie și Peter, care păreau niște astronauți luminați de cosmos.

– Zi ceva.

– Nu.

– Vorbesc serios. Fă-o.

– E o prostie.

– Nu vrei să-l întâlnești pe Dumnezeu?

Cineva a bătut la ușă. Era tatăl lui Charlie.

Peter s-a repezit să stingă jointul. A suflat niște fum pe fereastră.

– Zi-i să plece, a spus Peter.

– Tu ești prostul care a adus marijuana.

– Da, păi, dacă pic eu, pici și tu.

O altă bătaie.

– Spune-i că te masturbezi. Asta îl face pe tata să plece de fiecare dată.

– Ești nebun. Știi asta, nu?

Într-un fel, era adevărat. Peter era deștept, frumos, fermecător și fusese exmatriculat din una dintre cele mai scumpe școli private din oraș, adică era atât bogat, cât și nechibzuit. Dar mai era ceva. Un aer periculos plutea deasupra lui. Ceva aproape de nihilism, mai mult decât curiozitățile morbide specifice adolescenților. Asta l-a atras pe Charlie, dar o parte destul de mare din elevul onorabil rămăsese

Reena: „Sigur, n-ai decât să dai de necaz, dar chiar vrei să mergi atât de departe?” Tatăl lui Charlie nu îl suporta pe Peter și nu avea habar că acesta era acum în cameră.

- Charlie, hai odată, vreau să vorbesc ceva cu tine.
- Nu acum, tată.
- Haide. Deschide.

A încercat mânerul ușii.

- Tată, putem să vorbim mai târziu. Bine?
- M-au sunat de la școală.
- Mai târziu, îți promit. Sunt ocupat.

Charlie și-a imaginat cum tatăl său își cântărea următoarea mișcare. Umbra de sub ușă s-a mișcat.

- Bine. Diseară, da? Nu mâine. Diseară.
- Bine, îți promit.

Charlie și-a ținut respirația și a urmărit umbra de sub ușă. A părut că ezită, dar apoi a plecat.

A răsuflet ușurat. I-a aruncat o căutătură urâtă lui Peter și, uitându-se la jointul fumat pe jumătate, i-a zis:

- Aruncă porcăria aia.
- Hmm, nu vreau.

Peter l-a băgat în buzunarul din față al cămășii.

Și-au îndreptat din nou atenția asupra ecranului calculatorului.

Același cuvânt rămăsese singur pe ecranul negru, strălucind.

Bună.

- Zi ceva, l-a repezit Peter.
- Charlie a clătinat din cap. În cele din urmă, a scris:

Bună.

Niciun răspuns. Cursorul doar a licărit.

Au așteptat puțin. Nimic.

Peter a propus:

- Încearcă altceva.

Charlie a dat din umeri.

Cine ești?

Cursorul a licărit de câteva ori, apoi au apărut literele:

Sunt Dumnezeu.

Peter a râs.

- Ce mișto!
 - Mișto? Hm.
 - Poți să-l întrebi orice. Ia uite.
- Peter a luat tastatura.

Ești bărbat sau femeie?

După o clipă, a răspuns:

Sunt ceea ce sunt.

- Uau, a exclamat Charlie sarcastic.
 - Nu da vina pe mașinărie. Pune întrebări mai bune.
- Charlie știa ce întrebare voia să pună.

De ce a murit mama?

Dar nici într-o mie de ani nu l-ar fi întrebat *asta* pe un program stupid de pe calculator, chiar și unul care pretindea că este Dumnezeu.

Charlie a scos un oftat și a tastat:

De ce există războaie?

O pauză, iar apoi:

Pentru că omorurile aduc plăcere.

Ei, asta a sunat frumos. Charlie a întrebat:

Încă o pauză. Charlie s-a gândit că o să primească o predică despre dorințele întunecate ale oamenilor, impulsul ascuns de a ucide, setea de sânge camuflată în subconștientul umanității în spatele vălului subțire care se numește civilizație. Apoi programul a răspuns:

Mie.

Așa spunea Dumnezeu, sau cel puțin prima mașinărie de inteligență artificială care pretindea că îl reprezintă pe Dumnezeu. Așa era povestea. Potrivit lui Peter, care auzise destule povești absurde de pe 4chan și din alte locuri bizare de pe internet, informaticienii creaseră o mașinărie IA¹ care să conțină fiecare text religios cunoscut de om, din antichitate până în prezent, care a fost îmbunătățită de mulți susținători, prin donații, folosindu-se de longevitatea istorică și de orice altă speculație pe care o aveau la îndemână, toate circulând printr-o rețea neurală de cunoaștere avansată. Într-un final, rezultatul se presupune că a reprezentat suma totală a concepțiilor umane cu privire la divinitate, care prind viață astfel, capabilă să se exprime de una singură și să răspundă la întrebări și să scoată noi proverbe și instrucțiuni. Era o glumă. O năzbâtie născocită de câțiva savanți creștini mult prea inteligenți. O altă diversiune a internetului, menită să te facă să-ți irosești timpul, precum filmulețele cu pisici și jocurile online cu jucători multipli. Dar acum, toată treaba asta i se părea interesantă lui Charlie. Acest meta-Dumnezeu părea a fi unul furios. Era pe stilul Vechiului Testament.

Îți plac omorurile?

Da.

Dar Tu ești Dumnezeu.

Da.

Nu se presupune că ar trebui să fii bun și iubitor?

¹ Inteligență artificială (n.tr.)

Ba da.

Deci... asta nu ar fi o contradicție?

Charlie a așteptat.

Apoi Dumnezeu a dat un răspuns.

Oricine este un ucigaș în circumstanțele potrivite.

Peter privea schimbul de replici, iar ochii îi licăreau a pericol.

– Ți-am spus că e mișto.

Charlie a tremurat fără să vrea.

– Ce să-i spun?

– Spune-i să se ducă dracului.

– Ăă, clar nu. Nu vreau să fiu lovit de vreun fulger.

– E doar un *chat*. Nu începe cu superstițiile.

– Nu, dar știi tu. Chiar dacă este doar un *chat*, care e rostul să fii nesimțit?

– Păi, în primul rând, este distractiv. În al doilea rând, este amuzant. Și când altcândva mai ai ocazia să-i zici lui Dumnezeu să se ducă dracului? Vreau să zic, prin mesaje directe? Ce ar putea fi mai îndrăzneț? N-ai vrea să dăm cu zarul?

Ideea îi trimitea un fior pe spate lui Charlie. Nu era o persoană religioasă. Era ateu, sau, în cel mai bun caz, era agnostic. Când mama lui a murit, a îngropat odată cu ea orice sentiment religios pe care l-ar fi avut. Rugăciunile lui n-au fost ascultate. S-au ofilit, cu multă suferință, iar apoi, într-o zi... gata cu ele. Așa că ideea de a-i spune lui Dumnezeu, sau chiar și surogatului său sub formă de calculator, să se ducă dracului era excitantă și fascinantă. Dar tot i se părea ceva greșit. Nesăbuit.

– Știi ce e pariul lui Pascal? a întrebat Charlie.

– Asta e atunci când pariezi împotriva triumphiului?

– Fumezi prea multă iarbă.

– Probabil.

Peter și-a atins jointul cu dor.

– Pariul lui Pascal. Trebuie să crezi în Dumnezeu pentru că dacă nu ai dreptate, nu se va întâmpla nimic. Dar dacă pui pariu împotriva existenței Sale și greșești, ajungi în iad – pierdere infinită. Așa că pariul inteligent este să crezi.

– Bine. OK. Asta presupune să te prefaci că ai credință și să-L păcălești pe tip.

– De acord. Dar gândește-te la asta în cazul de față. Vrei să-i spui unui program pe calculator care crede că este Dumnezeu să se ducă dracului.

– Da.

– Și dacă există un Dumnezeu adevărat care te urmărește?

– Păi, nu există.

– Bine, dar să presupunem că există o șansă de una la un miliard să existe. Dacă da, s-ar putea să se enerveze. Dacă este doar un program pe calculator, nu obții nimic dacă-l înjuri. Dar dacă e ceva mai mult de atât...

– Cred că *tu* ești cel care vorbește ca un drogat.

Peter a înșfăcat tastatura și a scris:

Du-te dracului!

Charlie a încercat să-l apuce de mână, dar Peter a dat Enter, râzând și neluându-l în seamă.

Nu mai poți lua înapoi o vorbă spusă, așa că nu s-au mai ciondănit și au privit ecranul. Charlie s-a simțit oarecum entuziasmat. Nu mai avea cum să oprească mesajul acum, iar el nu ar fi spus-o, dar ce-i făcut e bun făcut. Era curios cu ce răspuns avea să vină suma totală a informațiilor religioase, aruncate într-o rețea neurală.

Cursorul a licărit mult și bine.

Dumnezeu nu a răspuns.

2

OCROTITORII

Mama lui Charlie a murit când el avea aproape șaptesprezece ani, după o lungă luptă cu cancerul, ce a lăsat restul familiei – adică pe Charlie și pe tatăl său – în ruine. Imaginea tatălui în dormitorul lor, lipindu-și fața de perna cea veche a mamei sale, era pur și simplu prea mult de suportat. Așa că atunci când Charlie a coborât, îmbrăcat pentru școală, și a observat că tatăl său gătea, ceva ce nu mai făcuse de mult timp – bacon și ouă, care sfârâiau pe plită – lui Charlie nu i-a venit să creadă. Un teanc de clătite era pregătit, toate unse cu unt.

Înainte, tatăl lui Charlie gătea. Era contabil, dar pasiunea lui a fost dintotdeauna gătitul. Pregătea cine imense și mic dejunuri delicioase în timp ce mama se juca adesea cu Charlie sau stătea ghemuită într-un fotoliu și citea. Când ea s-a îmbolnăvit, lucrurile s-au schimbat complet.

Dar acum, la aproape un an de la moartea ei, tata stătea aplecat deasupra plitei, iar mirosul de clătite și de bacon împânzea toată casa.

– Ți-e foame? a întrebat tata.

Vorbea vesel, dar în același timp precaut. Ca și cum ar fi purtat un tricou nou pentru prima dată și nu știa dacă oamenii vor râde de el sau nu.

Charlie și-a dat seama că se simțea sfâșiat. În adâncul său, ceva se isca – o rază de speranță. Tatăl lui se cam pierduse cu firea în ultimii doi ani. Încercase să-l protejeze pe Charlie de orice. Analizele de la

laborator, operațiile, chimioterapia, speranțele deșarte. A funcționat o perioadă, dar apoi, tatăl său a clacat, iar mama lui era prea slăbită și nu mai rămăsese nimeni altcineva decât Charlie să-i țină părul când vomita sau să-i pună comprese reci pe frunte. În timp ce se gândea la asta, vechea furie a ieșit la suprafață și a călcat în picioare speranța, și vocea din capul lui spunea: „De ce el poate să se simtă mai bine în timp ce eu încă mă simt ca și cum aș fi pe podea sfărâmat într-un miliard de bucăți?”

– Nu, a zis Charlie, ducându-se spre ușă și luându-și ghiozdanul din cuier. Nu mi-e foame.

Imediat ce a rostit cuvintele, s-a simțit groaznic, dar și puțin puternic, într-o lume în care nu-i mai rămăsese nicio putere, nici de a-și salva propria mamă, nici de a face orice altceva.

Când a văzut zâmbetul tatălui său cum piere puțin – încă mai zâmbea, dar fals de data aceasta, doar de dragul lui Charlie – i s-a frânt inima, dar era prea târziu să mai repare ceva, așa că a plecat.

Charlie a parcat în locurile rezervate elevilor și a trecut de găștile de sportivi și copii bogați care stăteau prin zonă, a trecut de sala de sport, unde elevii se adunau ca vitele într-un țarc înainte de prima oră, și s-a îndreptat spre laboratorul de tehnologie, unde îl așteptau adevărații săi prieteni, grupulețul de inadaptați inteligenți care-și spuneau Ocrotitorii.

Laboratorul de tehnologie era ca un cuțar cu comori pentru tinerii jucători și pasionații de mașinării: aveau șaisprezece calculatoare conectate la rețea pe care se puteau juca în timpul prânzului, o imprimantă 3D și o zonă destinată roboticii. Charlie a înființat grupul pe vremea când era boboc, când a observat aceiași trei elevi care veneau la prânz să joace *Bolo*, ediția veche – Vanhi, Kenny, Alex. I-a invitat la el acasă să vadă *Blade Runner* și să joace *Cyberpunk*. După un alt maraton de zaruri poliedrice și jocuri, ce a ținut toată noaptea acasă la Kenny, au făcut prima lor farsă: au pus scheletul de la anatomie

în cantină cu o etichetă care spunea „Am mâncat toată mâncarea”. Cu ochii încrețoși și râzând în hohote, la ora șapte dimineața, unul dintre ei a zis:

– Avem nevoie de un nume.

După zero ore de somn, ideea asta părea să aibă logică pentru totdeauna, chiar dacă era ridicolă. Nu le păsa.

– Ce nume să fie? a întrebat Kenny.

– Ceva tare, suntem un grup tare, a spus Charlie.

– Ceva feroce, a spus și Vanhi. Doar ne păzim spatele unul altuia.

Numele ei însemna „foc” în hindi, ceea ce i se potrivea, pentru că era plină de intelect arzător, farmec și bunătate. Îi înfrunța pe bătauși și nu accepta prostiile nimănui. *Ea* era feroce.

– Noi împotriva lumii, a adăugat Kenny. Unul pentru toți și toți pentru unul.

Kenny era cel mai tensionat din grup. Era unul dintre cei mai buni violonceliști din stat și redactor-șef adjunct la ziarul școlii. Părinții lui erau amândoi doctori. Îi spusese că a fi de culoare este un dar, iar darul era că întotdeauna trebuia să lucreze de două ori mai mult decât ceilalți pentru același nivel de respect. Fără presiune. Grupul Ocrotitorilor era micul său secret față de părinți și față de biserică – era portita lui de evadare.

– Perturbatorii, a propus Alex.

– Sună prea obscur, a răspuns Charlie.

– Terminatorii! a încercat Kenny.

– Doamne, nu suntem ucigași, a râs Vanhi.

Charlie a pocnit din degete.

– Ocrotitorii.

Se potrivea de minune. Au depus un jurământ.

Doar Peter le ridica statutul social. Băiatul cu păr blond și ochi albaștri și strălucitori li s-a alăturat în clasa a X-a, după ce fusese exmatriculat de la St. Luke, o școală privată exclusivistă din Austin. FBI l-a prins cum accesa ilegal programele informatice ale companiilor

telefonice și crea conturi de telefon gratis pentru prietenii săi. Cu înfașurarea și banii lui, Peter ar fi putut să facă parte din elite, să stea alături de casta superioară, purtând pantaloni kaki și tricouri de culoarea somonului. Era de felul lui athletic și alerga pe stadion, așa că se avea bine și cu sportivii. Partea lui întunecată îl făcea să fie popular în rândul piromanilor și al tinerilor goth, și totuși, el alegea să stea cu ei în laboratorul de informatică, iar dacă Ocrotitorii ceilalți nu aveau să recunoască asta cu voce tare, în secret faptul îi încânta peste măsură.

Acea mare enigmă, Peter Quine, ne-a ales pe noi!

– Unde e Alex? a întrebat Charlie în timp ce-și punea geanta pe masă.

Dar știa deja răspunsul.

– Nu e aici, a răspuns Vanhi.

– Iar, a adăugat Kenny.

– Poate are prieteni noi, a spus Peter pe un ton nu prea prietenos.

Doar Peter putea să viseze la prietenii în afara cercului sigur al Ocrotitorilor.

– L-am văzut stând de unul singur ieri, a zis Charlie.

– Hmm, a spus Vanhi. Nu-mi place cum sună asta.

Alex Dinh a fost dintotdeauna tipul ciudat, cu un smoc de păr peste ochi și un zâmbet caraghios care părea răutăcios, și totuși din altă lume, visând cu ochii deschiși. În generală își petrecea timpul singur și le spunea oamenilor că vine de pe Marte. Până să ajungă în clasa a IX-a, trecuse peste faza asta și ajunsese să fie un copil deșirat, cu o voce moale, care se lumina la față când venea vorba de farse. Pe atunci erau niște nebunatici drăguți, șmecherii pe care-i plac profesorii pentru că sunt inteligenți și au suflet bun. Dar pe măsură ce a trecut timpul, Alex a luat-o pe un alt drum, atât de încet încât abia dacă și-au dat seama la început. Odată, când erau într-un magazin de cartier, un paznic a alergat după ei. Au fost buimăciți când li s-a spus să-și golească buzunarele – furtul nu prea era una dintre activitățile Ocrotitorilor – dar, ce să vezi, Alex strecurase un pachet de cărți în

buzunarul din spate atunci când au ieșit, fără niciun motiv. A petrecut noaptea în închisoare pentru 2,08 dolari. Întreaga experiență l-a făcut să fie și mai pus pe rele, ca și cum închisoarea i se potrivea mânășă.

– Să-i dăm puțin spațiu, a intervenit Kenny. Poate doar are nevoie de puțin timp singur.

– Nu vrei să mai fie în grup cu noi, s-a răstit Vanhi.

– Nu am spus asta.

Dar apoi Kenny a început să se plângă:

– Aproape că am fost cu toții *arestați* din cauza lui.

– Acum are cea mai mare nevoie de noi, a replicat Vanhi. Charlie, tu ce crezi?

Charlie s-a uitat la ei, dar nu a scos niciun cuvânt. A dat din umeri.

O clipă mai târziu, ușa de la laboratorul de tehnologie s-a deschis și a intrat Alex. Părea obosit, avea cearcăne sub ochi și părul său era puțin mai ciufulit decât de obicei. Conversația s-a oprit și toată lumea s-a uitat la el.

– Ce e?

Ținea o mână pe ghiozdan de parcă nu se decisese încă dacă să rămână sau nu.

– Nimic, a zis Peter pe un ton plăcut. Întotdeauna era cel care îndrepta orice situație. Stăteam și noi pe aici și ne-o frecam puțin.

– Mda, a zis Vanhi sarcastic, niște oameni care și-o frecă puțin. Povestea vieții mele.

Alex s-a uitat la ei sceptic, apoi și-a aruncat geanta jos și s-a îndreptat spre rândurile din capăt. Când a sunat clopoțelul, Charlie și-a dat seama că nu și-a terminat tema la matematică și a înjurat în barbă.

Când să iasă, Vanhi l-a apucat de braț.

– Ce e cu tine? Îmi aduc aminte când o luai razna dacă vreunul voia ca un membru să fie dat afară.

– Eu nu am zis nimic.